

enspænder for en Wienervogn 5—6 Gange om Dagen, og de bleve da forbausede over, at Overmønstringskommissionen nedfattede Hestens Værdi 50—100 Rbd., paa Grund af at de havde kjort Venene af den; de kunde ikke begribe, at Venene vare borte, skjøndt de saa hele Kroppen. Det er naturligt, at Saadant giver Anledning til megen Klage og Misforstaaelse fra Foderværternes Side, og det er ogsaa muligt, at man paa mange Steder har været lidt streng, navnlig ved Overmønstringskommissionens Kjendelse, men det har været en Følge af, at man ikke kjendte Foderværterne. Naar man derimod igjennem længere Tids Erfaring lærer Foderværterne at kjende, vil man ogsaa saa at vide, hvor de gode ere, og hvor de slette ere; thi det er ikke nok at sige, at den og den Mand er i Egnen bekjendt som en god og forsvarlig Fodervært. Hvad der navnlig har givet Anledning til Klagerne — Noget, jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa — er, at man har fundet Feil, som ikke fandtes ved Udstationeringen, det vil sige, som ikke fandtes i Stamlisterne. Foderværterne have da jevnlig paaستااet, at disse Feil allerede vare tilstede, da de modtogte Hestene, men hvorfor have da ikke Foderværterne, der jo ikke ere tvungne til at modtage Hestene, sørget for, at Feilene bleve indførte i Stamlisten? De sige da: det er en Ting, som vi ikke forstaa os paa; men naar de senere multereres for Feilen, saa have de altid fuldkomment været inde i, hvor Feilen var og saa have de Alle kunnet se den. Naar der fra Overmønstringskommissionen forelaa en Kjendelse, som var bygget paa forsvarlige Grunde, har det efter min Anskuelse været Krigsministeriets Pligt ikke at indrømme nogen Nedsættelse af eller Fritagelse for den af Overmønstringskommissionen idømte Bøde. Jeg tvivler forøvrigt ikke paa, at jo længere denne Udstationering vedbliver, desto bedre vil det gaa, og desto lettere vil Forholdet blive mellem Foderværterne og Regimenterne. En Indvending, der kan gøres gjældende imod Overmønstringskommissionens Kjendelser, er, at disse i Reglen først blive affattede længere Tid efter, at Mønstringskommissionerne have afgivet deres Kjendelser, og jeg har gjort For-

søg paa, om det ikke var muligt at tilvejebringe større Hurtighed i saa Henseende; men jeg tilstaaer, at jeg ikke ser nogen Mulighed derfor, uden at der dels medføres meget betydelige Beføstninger og dels udræves saa hyppige Møder af Overmønstringskommissionens Medlemmer, at man for de civile Medlemmers Vedkommende vilde have Banffelighed ved at faa Nogen til at paatage sig dette Hverv. Jeg skal sluttelig dog gjøre en Bemærkning med Hensyn til de Kjendelser, der ere affatte, saavel af de kombinerede Mønstringskommissioner som af Overmønstringskommissionen, og det er, at de paa ganske saa Undtagelser nær ere affatte med fuldstændig Enstemmighed, og at det er mig bekjendt, at paa mange Steder er det netop Kommissionens civile Medlemmer, som have udtalt sig for strengere Straffe end de militære Medlemmer, fordi de fandt, at der forelaa en usforsvarlig Behandling af Statens Eiendom. Forslaget under Nr. 10 har allerede fundet Forsvarere her i Salen, og jeg skal ganske slutte mig til disse ærede Medlemmer i paa det Indstændigste at anbefale Thinget at bevilge hele det Beløb, som er forlangt af Krigsministeriet, men ikke at nedsætte det med de 400 Rbd. Jeg tror, at det er en uheldig Omstændighed, at denne Forøgelse af Repræsentationspengene til den kommanderende General i 2det Generalkommandodistrikt omtrent er falden samtidigt med eller kort Tid efter, at Rigsdagen havde negtet den samme kommanderende General fri Boltig. Man har deri villet se, at Krigsbestyrelsen vilde omgaa den Bestemmelse, som var tagen af Rigsdagen, og jeg kan finde det meget naturligt, at Rigsdagen ikke føler sig særlig opbygget ved, at en Minister saaledes gaar imod Noget, den har vedtaget, men jeg tror, det er en fuldkommen Misforstaaelse, og at man kun har villet udjevne en Ubillighed, som man ikke fandt det forsvarligt at lade bestaa længere. Der har tidligere været givet Bevillinger til disse Repræsentationsudgifter. I Finantsperioden 1856—58 og 1858—60 blev der ved en Tilægslov til det foreløbige Normalbudget af 28de Februar 1856 bevilget i Taffel- og Repræsentationspenge for vore kommanderende Generaler 300 Rbd. maanedlig, ialt 7,200